

הארץ בה דוברות שרות

סיפר וצייר טוני מהירח

טרי טורנוול הקטן ישן במיטת קומתיים. טרי ישן בקומה העליונה וחושב שמיטתו היא קסומה. אחיו

טים הקטן של טרי ישן למטה ולא חושב בכלל. טים הקטן עוד קטן. הוא רק בן ארבע וישן עם הדובון שלו, עם הקוף, עם ספיקי ועם פוגי. לעומת זאת טרי הוא כבר גדול, הוא בן שמונה וחצי ואינו

זקוק לכל הצעצועים האלה במיטה. נכון, לטרי ישנו אוקטי, הדיונון שלו, כי הרי אי-אפשר ללכת לישון לבדו, בלי אף אחד. חוץ מזה זה אוקטי יעיל מאוד כדי לנפנף בו למטה, מעל האח הקטן, כשרוצים להשתיק אותו.

כל ערב, אחרי שטים הקטן הוכנס כבר למיטה, טרי מתחיל בדילוגים שלו לקראת השינה. הוא תחילה מדלג למעלה, אחר כך מדלג לחדר האמבטיה כדי לצחצח את שיניו, מדלג לתוך הפיג'מה שלו ואז הוא מדלג לקומה העליונה של המיטה ומדלג לתוך המיטה.

אלא שיום אחד טרי דילג פעם אחת יותר מדי. הדילוגים באותו הערב היו כמו בכל יום אחר, עד לדילוג האחרון, כי הפעם הוא דילג חזק מדי ויצא מעבר למיטה. לא מצד חדר השינה, עם טים הקטן במיטה התחתונה, אלא בצד שני, שם איפה שהיה

צריך להיות קיר של החדר.
בימים כתיקונם, כשטרי דילג יותר מדי חזק, הוא

רק פגע בקיר ונחת מתוך המיטה שלו. אך הפעם
הוא הרגיש שהוא נופל, נופל, נופל לתוך, טרי
בעצמו לא הבין לתוך מה. הוא נפל לתוך ערפל
ורוד, בצבע של קיר חדר השינה.
הוא לא ראה כלום אבל הבין שהוא נופל לאט, לאט
מאוד.
בהדרגה טרי יכול היה להבחין בצורות, וכשהצורות

אלה התקרבו הוא ראה שאלה פרחי מגנוליה. פרחי
מגנוליה עברו לידו בודדים ובזוגות, ואחר כך הם
היו רבים יותר עד שכל השמיים התמלאו בפרחי
מגנוליה ורודים.
בלי כל התראה טרי נחת על הארץ ברכות והכל
סביב, כמה שרק יכול היה לראות, היה מכוסה
בפרחי מגנוליה.
"מעניין איפה אני" אמר טרי לעצמו.
הוא דיבר אל עצמו כי לא היה שם אף אחד אחר
בסביבה.
הוא הביט סביב וראה שהכל הוא בצבע ורוד.
אדמה ורודה, שמיים ורודים, עצים ורודים ואפילו
ציפור עגלגלה ורודה!
"הי! ציפור עגולה ורודה לא הייתה כאן קודם" חשב
טרי. הציפור התחילה ללכת בכיוונו. היא התקרבה.
היא תחילה הביטה רק על האדמה אך פתאום
ראתה את טרי.
"אואואו" אמרה הציפור "מי אתה?"
"אני טרי" אמר טרי.
"אואואו" אמרה הציפור "מה זה טרי?"

והתחילה להתרחק.
"חכי!" קרא טרי. הוא
קם והתחיל לרוץ
אחרי הציפור "לאן
את הולכת? איפה
אנחנו?"

הציפור עצרה
והביטה שוב על טרי.
"אואואו" אמרה
"אתה שואל יותר
מדי. אני הולכת
למקום בו הדובריות
שרות, למקום

השירה. ואשר לשאלתך השניה, היא קשה מדי
בשבילי. תצטרך לשאול את הדובריה הזקנה
והחכמה."

"ואיפה אמצא אותה?" שאל טרי.

"אואואו, היא תשיר כמובן. כולנו נשיר" אמרה
הדובריה "רק בוא אחרי."
והדובריה הסתובבה והתחילה ללכת. טרי הלך

"איפה אנחנו?" שאל טרי.

"אואואו" אמרה הציפור והלכה סביב טרי כשהיא
סוקרת אותו מלמעלה למטה "אואואו, אתה דבר
מוזר."

זה נשמע מוזר מציפור בעלת מקור כמו חצוצרה,
רגליים ארוכות וכנפיים קצרות מטופשות. "איפה
אנחנו?" שאל טרי שוב.

"אואואו, אתה שואל שאלות מוזרות" אמרה הציפור
"אנחנו כאן, כמובן." היא התכופפה ונגסה בעלי
מגנוליה הורודים. אחר כך הביטה שוב על טרי
ונראתה מופתעת.

"אואואו אתה עדיין כאן. אני לא יכולה לעמוד כאן
ולדבר אליך כל היום" אמרה הציפור "אני הולכת"

נוצרה אנדרלמוסיה גדולה ונשמעו "אואואואו" רבים
כשכל הציפורים ניסו להסתובב ולהביט בכוון

תוך כדי השירה התארגנו קבוצות קטנות של ציפורים והתחילו לשיר בקצב ובמנגינה שלהן.

הקצב נעשה מהיר יותר ויותר והציפורים התחילו גם לרקוד במעגלים.
זה נראה כמו איזשהו ציור מוקסם של צבעים

המסתובבים כל פעם בצורות אחרות ובקצב אחר של שיר וצבע.
טרי הרגיש שהוא נסחף לתוך הקצב הזה של צבע ושירה וגם הוא התחיל לרקוד ולשיר "דווו ביי דו בוו אוואו דוו" שר טרי. הוא שכח לגמרי איפה הוא ורקד, ורקד והסתובב סביב, סביב "דוו באא דווא גוו רוו בוו טום טום" הוא קרא.

הציפורים שרקדו סביב טרי עצרו בהדרגה.
טרי המשיך לרקוד עד שהרגיש שכל הדובריות סביבו הביטו עליו. שאר הדובריות, רחוק יותר, עדיין שרו ורקדו.
טרי הפסיק לשיר ולרקוד. "מה קרה?" הוא שאל את אחת הדובריות.
"אתה שר את המילים הלא נכונות" אמרה הדובריה "זה לא טוב, כי אלה המילים של שיר לאומי חשוב שלנו."
"אני מצטער" אמר טרי "לא ידעתי. באתי רק כדי לראות את הדובריה הזקנה והחכמה."
"אוואו" אמרו כל הדובריות סביב לטרי "הדובריה הזקנה והחכמה."
"ניקח אותך אליה לפני שתעצבן את כולם עם השירה שלך" אמרה הדובריה. היא לקחה עלה מגנוליה במקורה והרימה אותו גבוה באוויר. "בוא אחריי" אמרה.
טרי הלך אחריה דרך הקהל של דובריות רוקדות ושרות. בסוף הם הגיעו לקצה הקהל ושם מצאו את הדובריה הזקנה והחכמה, זו שהתחילה את

בוא אחרי." היא התחילה ללכת ושורה של דובריות הלכה אחריה. טרי הצטרף בסוף השורה. הן התרחקו ממקום השירה והגיעו בסוף לחוף של אגם קטן. הדובריות נראו מודאגות כשהביטו על המים.

"הנה" אמרה הדובריה הזקנה והחכמה "הנה הבעיה שלנו". היא הצביעה על האגם ונוצה כחולה אחת מכנף שלה נפלה לתוך המים. טרי לא הבין מה הבעיה. זה היה רק אגם קטן, אבל אז הדובריה הזקנה והחכמה הצביעה על אי קטן באמצע האגם, ושם טרי יכול היה לראות ילדה

השירה.
"מאא מררר מר מאא מרר מא מררר" אמרה הדובריה שהביאה את טרי הנה, והניחה את עלה המגנוליה שלה. "הבאתי מישהו שרוצה לראות אותך דובריה הזקנה והחכמה."
"אואואואו" אמרה הדובריה הזקנה והחכמה והקיפה את טרי כשהיא סוקרת אותו מלמעלה למטה. "אואואואו" אמרה שוב "אני מבינה שאתה רוצה לחזור הביתה" אמרה כשהיא ממשיכה ללכת סביב טרי. "הם כולם רוצים כך, כולם רוצים אבל זו דרך ארוכה, ארוכה מאוד. תזדקק לסבלים ומורי דרך ועוגות טריות."
"וצפצפות וגלגליות וסוכריות מנטה" הוסיפה הדובריה שהביאה את טרי הנה.
"ברזים ומפות ומצנפות לדרך" הוסיפה עוד אחת. טרי רצה לשאול את הדובריה הזקנה והחכמה איפה הוא, ואיך הוא הגיע הנה ועוד הרבה דברים, אבל היא שקעה עמוק במחשבות וחזרה על "אואואו" עוד הרבה פעמים.
בסוף אמרה "תוכל אולי לעזור לנו בבעיה קשה.

קטנה שישבה ובכתה.

"היא הגיעה כמוך" הסבירה הדובריה הזקנה והחכמה "אבל היא ברחה מהריקודים והתיישיבה על התל הזה ומאז היא בוכה. כל האגם הזה הוא מהדמעות שלה ואנו לא יכולות להגיע אליה." "אבל אלה רק מים" אמר טרי ורצה לשים יד לתוך המים.

"אואואו" קראו כל הדובריות. "אסור לגעת במים אלה" הסבירה הדובריה הזקנה והחכמה וזרקה עוד נוצה לתוך האגם. וכשרק הנוצה נגעה במים היא הפכה שחורה והתפרקה "כי המים האלה הם עצובים" הסבירה "הכל כאן חי כי הוא שמח ואם הילדה הזו תמשיך לבכות היא תהרוס לנו את הכל. היא בוכה כי היא רוצה לחזור הביתה ואנחנו לא יכולות לעזור לה כי היא בוכה." והדובריה הזקנה והחכמה נתנה "אואואואו" ארוך ועצוב. "אילו יכולנו לתת לה את ממחטת האושר שלנו, היינו מיבשות את דמעותיה ומראות לה את הדרך הביתה."

טרי הלך סביב האגם. הוא לא ראה כל דרך להגיע

לאי.

"זה כמו אחת הבעיות שאנו מקבלים בצופים" אמר טרי "צריך להגיע לאי בלי לגעת במים. רק שבצופים אנו מקבלים שלוש חביות וכמה קרשים וחבל."

"אתה מתכוון לאלה?" אמרה הדובריה הזקנה והחכמה והצביעה במקורה על שלוש חביות, שני קרשים וחבל. טרי הופתע. החפצים האלה לא היו כאן לפני רגע. הוא לא בזבז זמן אלא קשר את הקרשים לחביות והכין רפסודה טובה. הוא דחף את הרפסודה למים. "האם החביות לא תמותנה?" שאלו הדובריות. טרי הסביר שהחביות לא יכולות למות כי הן ממילא לא מאושרות אף פעם. הן תמיד מתלוננות שממלים אותן במים או בכל מיני דברים, אבל הן גם לא עצובות, הן סתם חפצים.

הדובריה הזקנה והחכמה נתנה לטרי את ממחטת האושר והוא הכניס אותה לכיס, ומהר שט דרך המים אל האי עליו ישבה הילדה. הוא נתן לה את ממחטת האושר והיא ניגבה את עיניה. הממחטה

פעלה נהדר, כי תוך רגע עיני הילדה הבריקו והיא
חייכה בחיוך רחב.
"תודה לך" אמרה הילדה "אבל מי אתה ומה אתה
עושה כאן?"
"שמי טרי" אמר טרי "ואני נפילתי מהמיטה שלי

ונחתתי כאן, בארץ שבה הדובריות שרות."
"אני פאנילה" אמרה הילדה "גם אני נפילתי לכאן
מהמיטה שלי" היא ניגבה שוב את עיניה עם
הממחטה "אבל אינני יודעת איך לחזור הביתה."
"הדובריות תראינה לנו את הדרך הביתה" אמר

טרי "עלי אתי לרפסודה ומיד נתחיל להתקדם."
טרי ופאנילה עלו על הרפסודה וחזרו לחוף, שם

הדובריות קיבלו אותם ב"אואואואו" גדול.
כשטרי ופאנילה עלו לחוף נשמע צליל מוזר מאחור.
הם הביטו וראו שהחביות שתו את כל המים
מהאגם ונעלמו.
עכשיו הדובריה הזקנה והחכמה השמיעה כמה
"אואואו" אואואו" והדובריות הקטנות יותר התחילו
לאסוף פרחי ועלי מגנוליה סביב. הן הכניסו אותם
לקופסאות קרטון ושמו על ראשיהן. אחרי שלכל
אחת מהן היה כבר קרטון פרחי מגנוליה על ראשה
הן הסתדרו בשורה אחרי הדובריה הזקנה

פטרייה טרי ראה שזו באמת עוגית קוקוס הצומחת

על גבעול ארוך. הוא שבר חתיכה ממנה.
זה נראה לו טעים ומאחר שהיה כבר רעב מאוד
הוא נגס בה נגיסה גדולה. אבל מיד ירק אותה
חזרה עם צעקת "אררראא" גדולה. "הן אימות"
הכריז "לא כך אני זוכר את טעם עוגיות קוקוס."
"אמרתי לך שהן לא טעימות" אמרה הדובריה
הקטנה "אני חושבת שזה קשור לקרקע שהן
צומחות עליה."
"על מה הן צומחות?" שאל טרי והביט על האדמה
שנראתה כמו משהוא צמרי.
"גרביים ישנות" אמרה הדובריה "בוודאי ניסית
לנחש איפה נעלם הגרב השני, כשאתה מוצא רק

והחכמה.

"אתם מוכנים לדרך הביתה?" שאלה הדובריה
הזקנה והחכמה את טרי ואת פאנילה.
"אנחנו מוכנים מאוד" ענו טרי ופאנילה ביחד.
הם התחילו ללכת עם הדובריה הזקנה והחכמה
בראש. עברו בגבעות ובעמקים, עלו וירדו ואפילו
ירדו למעלה ועלו למטה, מה שנראה להם מוזר
מאוד.

אחרי שהלכו במשך זמן רב עצרו מול מדבר גדול,
אפור כולו. כאן לא נראו כבר פרחי המגנוליה אלא
רק חול עם צמחים דמויי פטרייה פה ושם.
"זו הארץ של עוגיות קוקוס" אמרה דובריה קטנה
שעמדה לפני טרי ופאנילה "עכשיו תבינו למה
הבאנו את ההספקה שלנו" הוסיפה ונתנה לטרי
עלה של מגנוליה.

"אני חושב שאעדיף עוגית קוקוס" אמר טרי.
"אבל הן לא טעימות" אמרה דובריה "עלי מגנוליה
טעימות הרבה יותר" והיא הציעה לטרי עוד עלה.
אחרי מנוחה קצרה השיירה המשיכה דרך מדבר
עוגיות קוקוס. כשעברו ליד אחד הצמחים דמויי

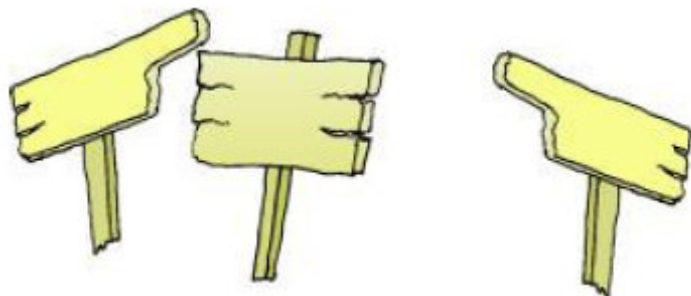
יכולות לחיות רק בעולם של אושר. אבל אם תלכו

כפי שהסברתי, תהיו שלמים ובטוחים.
פאנילה וטרי נפנפו לדובריות לשלום ויצאו דרך
האחו, בשביל צר שנראה בדשא.
"תיזהרו מאלה האבודים" קראה אחריהם הדובריה
הזקנה והחכמה, כשעוד יכלו לשמוע "הם ינסו
לעצור אתכם."
טרי חשב שצריך לחזור ולברר את עניין של

אחד מהזוג. בסוף הם כולם מגיעים הנה."
טרי הסתכל סביב וראה שבכל הכיוונים נמשך
המדבר העשוי כולו מגרביים ישנים.
אך באותה הפתאומיות כפי שהתחיל מדבר עוגיות
קוקוס כך הוא גם נגמר והתחיל אחו מלא דשא.
הדובריות רצו כולן בדשא והתאספו סביב עץ בודד
העומד באחו. על העץ נראו שלושה פעמונים קטנים
שצלצלו ברוח קלה. הדובריות התיישבו סביב העץ
והתחילו לאכול את עלי מגנוליה. עכשיו הדובריה
הזקנה והחכמה ניגשה לטרי ופאנילה.
"זה העץ בקצה העולם" אמרה "עד כאן יכולנו
להביא אתכם אך מכאן אתם מוכרחים למצוא
לבדכם את הדרך הביתה. אבל זה לא קשה" היא
הביטה מעבר לאחו "לכו רק ישר לפניכם, פנו ימינה
ליד החלומות שלכם ושמאלה בסימן תקווה
הראשון."
"מדוע לא תוכלו להוביל אותנו כל הדרך?" שאלה
פאנילה.
"זה קרוב מדי לעולם שלכם" אמרה הדובריה
הגדולה "אצלכם יש הרבה כעס, פחד וכאב לב ואנו

לשלט המצביע לכוון אחד. "עוגות קצפת טריות ומיץ תפוזים" כתוב היה עליו.
"הייתי ברצון אוכל עוגת קצפת" אמר טרי.
"הדובריה הזקנה והחכמה לא דיברה על עוגות

קצפת" אמרה פאנילה.
"אבל אני רעב" אמר טרי.
"גם הנסל וגרטל היו רעבים" אמרה פאנילה "וראה מה קרה להם כשנכנסו לבית הדובשנית."
"זה באמת נראה חשוד" אמר טרי "הדובריה הזקנה והחכמה אמרה משהו על אלה האבודים שינסו לעצור אותנו."
הם המשיכו ללכת בשביל ובדרך ראו עוד שלטים השלטים הצביעו לכל מיני דברים טובים שניתן רק לחשוב עליהם, בית חרושת לשוקולד, עולם

האבודים אבל כשהסתובב לא ראה כבר את הדובריות. גם העץ נעלם ורק הדשא נשאר.
"נראה שאין לנו ברירה אלא להמשיך" אמרה פאנילה. אחרי זמן מה הם הגיעו לשביל עשוי לבנים שהוביל ימינה ושמאלה, כמה שרק יכלו לראות.

בצד השביל נראה חבל כביסה ארוך ועליו חתיכות בדים, דומים למפיות. כשטרי ופאנילה הלכו בשביל הם ראו שעל כל חתיכת בד ישנן תמונות קטנות. פתאום פאנילה התחילה לבכות. "אאאא" היא קראה "זו הדודה שלי" אמרה "חלמתי עליה בלילה הקודם."
"זה משונה" אמר טרי "הנה הרכבת שחלמתי עליה אתמול." ובאמת התמונות שעל הבדים היו חלומות ישנים.
"כנראה כאן שמים את החלומות שלנו לייבוש, לפני שזורקים אותם" אמרה פאנילה.
"זה מה שאמרה לנו הדובריה הזקנה והחכמה. ימינה ליד החלומות."
הם פנו ימינה והמשיכו בשביל. אחרי זמן מה הגיעו

המשחקים, פיצות חינם. ברור היה שמישהו מנסה

להסיט אותם מהשביל.

"אלה האבודים" אמרה פאנילה בלחש למקרה שמישהו שומע. והשלטים נעשו משכנעים יותר ויותר. "אוכל חינם" "כל הצעצועים שבעולם" "שטיחים בחצי מחיר". טרי ופאנילה המשיכו ללכת בלי לשים לב על השלטים אבל השלטים היו רבים כל כך שקשה היה להתעלם מהם. הילדים היו כבר עייפים וכמעט וויתרו והתכוננו ללכת לדוכן הפיצה כשראו את השלט אותו חיפשו, שלט עם סימן התקווה.

בהשוואה עם כל יתר השלטים הוא היה קטן ורק

מילה אחת כתובה עליו "תקווה". טרי ופאנילה פנו שמאלה לשביל שעליו הצביע השלט. "פנו בסימן הראשון של תקווה" אמרה הדובריה הזקנה והחכמה. בשביל הזה הם לא ראו יותר שלטים.

האחו הירוק נעשה לריקנות אפורה, גם השמיים נעשו אפורים ובמרחק נראה ערפל אפור. פאנילה

החזיקה את ידו של טרי וככל שהחשיך, הם התקרבו יותר זה לזה. נדמה היה להם שהם הולכים בריק אחד גדול.

טרי חשב שראה צל כלשהו בזווית העין אך כשהפנה לשם את ראשו לא היה כלום. ואז שמעו

לחישות "לעולם לא תחזרו". זה היה מפחיד מאוד. והיו כבר ארבע מיטות. הצל חג סביב, סביב וכל

וכשהתחילו כבר לחשוב שלא כדאי ללכת יותר הם ראו מרחוק משהו שנראה כמו מיטת קומתיים. הם הלכו מהר יותר וכשהתקרבו קרא טרי "זו המיטה שלי! הנה אוקטי שם על המיטה!" וגם פאנילה הביטה "וזו המיטה שלי. אני רואה את הבובה דייזי שממתינה לי שם." שניהם התחילו לרוץ לכוון המיטה. אך פתאום נעצרו כי לפניהם הופיע צל גדול. "לא תחזרו" לחש הצל. והוא הפך פתאום לשתי מיטות ועבר הלאה

פעם מספר המיטות נעשה כפול ולפניהם היו כבר תריסרים ותריסרים של מיטות וכולן נראו אותו הדבר. "תבחרו את הלא נכון ולעולם לא תחזרו" צחק הצל. פאנילה התחילה לבכות "אני לא יודעת כבר איזו היא המיטה שלי!" אבל טרי אחז בידה "יש לי רעיון" אמר "כשאומר 'רוץ' נרוץ מהר." פאנילה הפסיקה לבכות והביטה על טרי.

קטן שהיה שם. הדליק אותו והאיר סביב לחדר.
 הוא היה שוב בחדר השינה שלו. הוא האיר למטה,
 ושם ישן חזק אחיו טים הקטן.
 טרי שכב במיטה שלו, יודע שחזר הביתה והוא
 בטוח. הוא חיבק את אוקטי.
 אבל פתאום התיישב במיטה והביט ישר בעיניו
 העגולות של אוקטי. "אולי זה היה רק חלום" אמר
 כשהוא מחזיק את אוקטי לפניו.
 אוקטי הביט חזרה על טרי וקרץ בעין עגולה אחת.
 ואז הוא הרים את אחת הזרועות הארוכות שלו
 והראה לטרי.
 בקצה הזרוע החזיק אוקטי פרח מגנוליה ורוד, גדול
 ויפה.

"תראי, יש רק מיטה אחת ממשית ורק אוקטי
 ממשי אחד וגם דייזי ממשית אחת. נקרא להם.
 מוכנה?" לחש טרי
 "תקראי!".
 "אוקטי! קרא טרי.
 "דייזי!" קראה
 פאנילה.
 טרי צדק. כי רק ממיטה אחת, לא רחוקה משם,
 נראה זוג עיניים עגולות שהביטו עליו וזרוע ארוך
 נפנף אליו. ועל אותה המיטה ישבה גם הבובה דייזי
 ונפנפה לפאנילה.
 "רוץ! רוצי! רוץ!" קרא טרי.
 פאנילה וטרי התחילו לרוץ מהר כמה שרק יכלו וכל
 הזמן הרגישו בצל שמתקרב אליהם יותר ויותר. הם
 קפצו לתוך המיטה, טרי לקומה העליונה, פאנילה
 למטה. טרי אחז באוקטי שלו ועצם עיניים.
 הכל נעשה שקט מאוד.
 אחרי כמה רגעים טרי העז לפתוח עיניים. היה
 חושך והוא יכול היה רק להבחין בצורה של חלון
 חדרו. הוא שם את ידו תחת הכרית והוציא פנס

